

„USA TODAY“ BESTSELERIŲ AUTORĖ

Sukta
MEILĖ

TWISTED
PIRMA KNYGA

ANA HUANG

baltos lankos

Ana Huang

Sukta meilė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Renata Petrylaitė

baltos lankos

Perspėjimas dėl turinio

Šioje knygoje atvirai aprašomos sekso scenos, pilna nešvankybių, neiškiros moralės antiherojus labai savininkiškas, o temos kai kuriems skaitytojams gali sužadinti skaudžias emocijas.

Grojaraštis

MISSIO – „Twisted“

Omarion“ – „Ice Box“

„OneRepublic“ – „Feel Again“

ZAYN & Sia – „Dusk Till Dawn“

Adele – „Set Fire to the Rain“

Ellie Goulding – „Burn“

Emeli Sandé – „My Kind of Love“

Sam Smith – „Writing’s on the Wall“

Ella Henderson – „Ghost“

Kelly Clarkson – „Stronger (What Doesn’t Kill You)“

Katy Perry – „Wide Awake“

Marc Anthony – „You Sang to Me“

1 skyrius

Eva

Būna ir blogiau nei likti vičvienaitei vidury niekur per lietum kliokiančią audrą.

Galėjau, pavyzdžiui, bėgti nuo įdūkusio lokio, nusiteikęsio sumaitoti mane taip, kad mama nepažintų. Arba galėjau sėdėti tamsiame rūsyje pririšta prie kėdės, verčiama vis iš naujo klausytis „Aqua“ dainos „Barbie Girl“, kol kiltų noras verčiau nusigrauzti ranką nei dar sykį išgirsti priedainio žodžius.

Bet net jei būna blogesnių situacijų, nereiškia, kad šita ne šūdina.

Baik. Mąstyk pozityviai.

– Mašina atsiras... *dabar pat.*

Spoksojau į telefoną stengdamasi nuryti pyktį ir apmaudą, o programėlė patikino ieškanti man pavėžėjo, lygiai kaip tikino pastarąjį pusvalandį.

Paprastai tokiu atveju nebūčiau taip nervinuisis – juk turėjau veikiantį telefoną ir stovėjau po autobusų stotelės stogu, kuris daugmaž saugojo mane nuo pliaupiančio lietaus. Bet Džošo atsisveikinimo vakarėlis turėjo prasidėti po valandos, man dar reikėjo iš kepyklėlės paimti tortą, kuriuo norėjau jį

nustebinti, o jau pamažu temo. Gal aš ir iš tų žmonių, kuriems stiklinė puspilnė, bet nebuva idiotė. Jokia mergina, juolab ne absoliučiai nemokanti muštis studentė, jei jau apie tai prakalbome, nenori atsidurti viena vidury niekur, kai nusileidžia su tema.

Reikėjo man lankyti tuos savigynos užsiėmimus kartu su Džulse, kai ji kvietė.

Mintyse perbėgau ribotą išeičių sąrašą. Autobusas, kuris čionai užsuka, savaitgaliais nevažinėja, o dauguma mano draugų automobilių neturi. Bridžita turi asmeninį vairuotoją, bet ji kažkokiam renginyje ambasadoje iki septintos. Pavežėjų programėlė užstrigo, ir aš neregėjau nei vienut vienutėlio pravažiuojančio automobilio nuo pat tada, kai pradėjo lyti. Nors šiaip ar taip nestabdyčiau pakeleivingos mašinos – esu mačiusi siaubo filmų, labai ačiū.

Tad liko vienintelė išeitis, kuria *visai* nenorėjau pasinaudoti, bet kartais neturi iš ko rinktis.

Susiradau telefone adresatą, tyliai sukalbėjau maldelę ir paspaudžiau mygtuką „Skambinti“.

Vienas signalas. Antras signalas. Trečias.

Nagi, atsiliepk. Arba ne. Nebuva tikra, kas blogiau: būti nugalabytai ar turėti reikalų su savo broliu. Žinia, visuomet yra galimybė, kad brolis pats mane nugalabys už tai, kad atsidūriau tokioje padėtyje, bet su šituo tvarkysiuosi vėliau.

– Kas vėl nutiko?

Suraukiau nosį dėl tokio pasisveikinimo.

– Ir tau labas, brangiausias broleli. Kodėl manai, kad kažkas atsitiko?

Džošas purkštelėjo.

– Eee... tu man skambini. O skambini tik tada, kai ko nors prisidirbi.

Teisybė. Mes mieliau susirašinėdavome žinutėmis, nors gyvenome kaimynystėje, – beje, ne mano sumanymas, – tad retai net jų prisireikdavo.

– Nepasakyčiau, kad *prisidirbau*, – pasišiaušiau aš. – Labiau... užstrigau nežinia kur. Viešasis transportas toli, o pavežėjo nerandu.

– Viešpatie, Eva. Kur esi?

Pasakiau.

– Ką, po velnių, ten veiki? Valanda kelio nuo studentų miestelio!

– Tik nedramatizuok. Fotografavau sužadėtuves, o kelio tik pusvalandis. Keturiasdešimt penkios minutės, jeigu eismas intensyvesnis.

Driokstelėjo griaustinis suvirpindamas artimiausių medžių šakas. Krūptelėjau ir susigūžiau po stotelės stogu, tačiau tai menkai tegelbėjo. Lietus pylė šonu, stambiais kietais lašais kapodamas man odą.

Kitame gale, pas Džošą, pasigirdo šlamesys, tada tyli dejonė.

Patylėjau, būdama tikra, kad man tik pasigirdo, bet ne – štai ir vėl. Dar viena dejonė.

Pasibaisėjusi išpūčiau akis.

– Ar tu šiuo metu užsiiminėji *seksu*? – nors aplink nebuvo nei gyvos dvasios, šnabždėjau, bet labai garsiai.

Sumuštinis, kurį sušveičiau prieš išvažiuodama į fotosesiją, grasino vėl pasirodyti. Nieko, – kartoju, – nieko nėra šlykščiau, nei klausytis giminaičio jam santykiaujant. Vien nuo minties apie tai sužiaukčiojau.

– Tiesą sakant – ne, – nė kiek nesigėdydamas atsakė Džošas.

Išgirdus jo atsakymą man gerokai palengvėjo. Nereikėjo būti genijumi, kad suprastum aptakius Džošo žodžius. Gal jis ir ne vidury lytinio akto, bet kažkas ten dedasi, o aš nė kiek netroškau sužinoti kas.

– Džošai Čenai.

– Ką? Pati man paskambinai. – Jis tikriausiai užsidengė mikrofoną delnu, nes kiti žodžiai atsklido prislopinti. Išgirdau tylų moterišką kikenimą, tada žvygtelėjimą ir man norėjosi dezinfekuojamuoju valikliu išsišveisti ausis, akis, *smegenis*. – Vienas iš vaikinų mano mašina išvažiavo nupirkti daugiau ledukų, – vėl aiškiai prabilo Džošas. – Bet nesijaudink, nepaliksiu tavęs bėdoj. Atsiųsk tikslią nuorodą, kur esi, ir nepaleisk iš rankų telefono. Dar turi tų pipirinių dujų, kurias pernai padovanojau gimtadienio proga?

– Taip. Baisiausiai dėkoju.

Norėjau naujo fotoaparato dėklo, bet Džošas nupirko man aštuonių pipirinių dujų balionėlių pakuotę. Nė vieno

niekada nepanaudojau, tad visi aštuoni, išskyrus vieną, dabar besimėtantį kažkur mano rankinėje, jaukiai kiūtojo spintos gilumoje namuose.

Mano sarkazmas praslydo broliui pro ausis. Kaip pirmūnas medicinos studentas, kartais jis ganėtinais bukas.

– Nėr už ką. Niekur neik, jis greit atvažiuos. O apie visišką tavo savisaugos jausmo trūkumą pasišnekėsim vėliau.

– Aš esu savisaugi, – paprieštaravau. *Ar iš viso yra toks žodis?* – Aš nekalta, kad nėra... Pala pala, kaip suprasti – „jis“? Džošai!

Per vėlu. Džošas baigė pokalbį.

Na, žinoma, vienintelį sykį, kai norėjau, kad paaiškintų plačiau, jis metė mane dėl vienos iš savo lovos draugužių. Net nustebau, kad Džošas labiau nepašėlo, turint galvoje, kad jo vardu galėtų pavadinti kokį nors perdėtai globojančio asmens sindromą. Nuo pat incidento jis ėmė mane prižiūrėti, lyg būtų kartu ir brolis, ir apsaugininkas. Negalėjau jo kaltinti – mūsų vaikystė buvo visai atžvilgiais sumauta, ar bent taip man pasakojo, – ir mylėjau jį be galo, bet kartais nuolatinio jo rūpesčio būdavo šiek tiek per daug.

Sėdėjau šonu pasisukusi ant suoliuko, abiem rankomis susiglobusi prie šono suskeldėjusios odos rankinę, kad būtų šilčiau, ir laukiau pasirodančio paslaptingojo „jo“. O tas „jis“ galėjo būti bet kas. Džošui draugų netrūko. Visuomet buvo Ponas Populiarusis: gimnazijoje – krepšininkas, mokinių atstovybės prezidentas ir vis išrenkamas mokyklos bendruomenės

metų šventės karaliumi; universitete – brolijos „Sigma“ narys ir šiaip svarbus vyrukas studentų miestelyje.

O aš buvau jo priešingybė. Nebuvau nepopuliari tikraja to žodžio prasme, tačiau vengiau rampos šviesų ir rinkausi turėti nedaug artimų draugų, o ne didelį būrį draugiškų pažįstamų. Džošas būdavo vakarėlių siela, o aš mieliau sėdėdavau kampe svajodama apie visas tas vietas, kurias norėčiau aplankyti, bet greičiausiai niekad nepavyks. Tikrai ne, jeigu mano fobija kiš man koją.

Mano prakeikta fobija. Žinojau, kad viskas tik mano galvoje, bet jausdavau ją *fiziškai*. Pykinimas, pašėlusiai plakanti širdis, paralyžiuojanti baimė, paverčianti mano galūnes į bevertes, sustingusias kalades...

Yra ir šviesioji pusė – bent jau lietaus nebijau. Vandenyčių, ežerų, tvenkinių – tų galiu išvengti, o štai lietaus... Tada tikrai būtų nekas.

Nežinau, kiek laiko gūžiausi mažutėje autobuso stotelėje keikdama savo neižvalgumą, kad atsisakiau Greisonų pasiūlymo po fotosesijos parvežti mane atgal. Nenorėjau sukelti jiems nepatogumo, maniau, išsikviesiu pavežėją ir per pusvalandį grįšiu į Tajerio universiteto studentų miestelį, bet dangus praplyšo vos porelei išvažiavus, o aš, na, įstrigau.

Temo. Minkšti pilki potėpiai liejosi į vėsią prieblandos mėlynę, ir aš ėmiau truputį nerimauti, kad paslaptینگasis „jis“ nepasirodys, bet Džošas dar niekad manęs nenuvylė. Jei kuris nors iš jo draugų paprašytas manęs neparvežtų – kitą dieną

savo kojomis nepavaikšiotų. Džošas studijavo mediciną, tačiau be jokio sąžinės graužimo prireikus griebdavosi smurto, ypač dėl manęs.

Lietų perskrodė ryškus priekinių žibintų šviesos pluoštas. Prisimerkiau, širdis šokčiojo nerimastingai laukdama, kol aš svarsčiau, kokia tikimybė, kad šis automobilis – ne atvykusio manęs paimti Džošo draugo, o potencialaus psichopato. Šioje Merilando dalyje ganėtinai saugu, bet niekad nežinai.

Kai akys prisitaikė prie šviesos, visas mano kūnas suglebo iš palengvėjimo, bet vos po dviejų sekundžių vėl įsitempė.

Kodėl apsidžiaugiau? Nes atpažinau manęs link riedanti aptakių formų juodą „Aston Martin“. Jis priklausė vienam iš Džošo draugų, vadinasi, šįvakar mano lavono neparodys per vietines žinias.

Kodėl sunerimau? *Mažiausiai* norėjau – ir nesitikėjau, – kad manęs paimti atvyktų asmuo, vairuojantis „Aston Martin“. Jis nepadarytų bičiuliui paslaugos, išgelbėdamas kažkokiame užkampyje atsidūrusią mažąją jo sesutę. Jis iš tų, kurie sunaikins tave ir visus, kurie tau rūpi, dėl vieno vienintelio netikusio žvilgsnio, o naikindamas atrods toks ramus ir puikus, kad nė nepastebėsi, jog aplink dega visas tavo pasaulis, kol virsi pelenų krūvele prie jo, dėvinčio Tomo Fordo drabužius, kojų.

Persibraukiau liežuvio galiuku sausas lūpas. Mašina sustojo priešais mane, nusileido keleivio pusės langas.

– Lipk.

Jis nepakėlė balso – niekuomet nekeldavo, – bet net per lietu girdėjau jį kuo aiškiausiai.

Aleksas Volkovas pats buvo kaip stichija, įsivaizdavau, kad jam paklūsta net gamtos jėgos.

– Tikiuosi, nelauki, kol atidarysiu tau dureles, – pasakė jis, kadangi nekrustelėjau. Atrodė lygiai toks pat patenkintas šia situacija kaip ir aš.

Tikras džentelmenas.

Stipriai sučiaupiau lūpas sulaikydama sarkastišką atkirtį, atsiplėšiau nuo suoliuko ir pasilenkusi nėriau į automobilį. Jame kvepėjo gaiva ir prabanga, pikantiško aromato odekolonu bei puikios kokybės itališka oda. Neturėjau rankšluosčio, nieko pasitiesti ant sėdynės po savimi, tad beliko melstis, kad nesugadinsiu ištaigingo salono.

– Ačiū, kad manęs atvažiavai. Aš labai dėkinga, – ištariau mėgindama pralaužti ledinę tylą.

Man apgailėtinau nepavyko.

Aleksas nieko neatsakė, nė nežvilgtelėjo į mane vairuodamas slidžiais vingiuotais keliais, vedančiais į studentų miestelį. Vairavo jis taip pat kaip vaikščiojo, kalbėjo bei kvėpavo – ramiai ir susitelkęs, o po ta ramuma tekėjo grėsminga povandeninė srovė, perspėjanti visus kvailius, kuriems galėtų šauti į galvą jį supykdyti, jog tai jiems reikštų mirties nuosprendį.

Aleksas buvo visiška Džošo priešingybė, ir aš niekaip negalėjau atsistebėti, kad jie tapo geriausiais draugais. Aš laikiau

Aleksą tikru šikniumi. Neabejojau, kad jis turi tam priežasčių, kad kažkokia psichologinė trauma pavertė jį bejausmiu robotu, koks šiandien yra. Iš trupinėlių, kuriuos susirankiojau iš Džošo, supratau, kad Alekso vaikystė buvo dar labiau sumauta nei mūsų, bet nieko daugiau nepavyko išpešti. Žinojau, kad Alekso tėvai mirė, kai jis buvo dar mažas, ir paliko jam krūvą pinigų, kurią jis, sulaukęs aštuoniolikos, kai tie paveldėti pinigai perėjo jam į rankas, keturgubino. Nors jam to palikimo nė nereikėjo, nes dar mokydamasis gimnazijoje sukūrė kažkokią naują finansinio modeliavimo programinę įrangą ir tapo multimilijonieriumi dar prieš įgydamas teisę balsuoti.

Su intelekto koeficientu 160, Aleksas Volkovas buvo genijus arba beveik toks. Jis vienintelis Tajerio universiteto istorijoje pabaigė penkerių metų vientisųjų bakalauro ir verslo administravimo magistrantūros studijų programą per trejus metus ir dvidešimt šešerių tapo vykdomuoju direktoriumi vienoje iš sėkmingiausių nekilnojamojo turto vystymo kompanijų visoje šalyje. Jis buvo tikra legenda ir pats tai žinojo.

O aš maniau, kad man visai gerai sekasi, jei prisiminčiau pavalgyti tarp paskaitų, postudijinės veiklos ir dviejų darbų: Makeno galerijos, kur dirbau pardavėja-konsultante, ir šalutinio nuosavo fotografijos versliuko. Mokyklos baigimo šventės, sužadėtuvių, šuniukų gimtadienio vakarėliai – imdavusi visko, ką man pasiūlydavo.

– Ar ateisi į Džošo vakarėlį? – vėl pabandžiau užmegzti nerūpestingą pokalbį. Tyla mane žudė.

Aleksas su Džošu artimai susibičiuliavo prieš aštuonerius metus, kai, įstoję į Tajerio universitetą, tapo kambariokais, – nuo tada kiekvienais metais Padėkos dieną ir visokiausias kitas šventes Aleksas švėsdavo su mano šeima, bet aš vis tiek jo nepažinojau. Mudu su Aleksu nesikalbėdavome, nebent būtinai reikėdavo kažką pasakyti, nes tai būdavo kaip nors susiję su Džošu, tekdavo paprašyti paduoti bulvių per vakarienę ar panašiai.

– Taip.

Ką gi. Matyt, pokalbis baigtas.

Mano mintys nuklydo prie milijono dalykų, kuriuos ši savaitgalį turėsiu nuveikti. Sutvarkyti Greisonų fotosesijos nuotraukas, padirbėti prie paraiškos studijoms pagal Pasaulio jaunimo fotografijos organizacijos programą, padėti Džoši susipakuoti daiktus po...

Šūdas! Visai pamiršau Džošo tortą.

Užsakaiu jį prieš dvi savaites, nes mažiausiai prieš tiek reikia užsisakyti, jei nori kažką gauti iš kepyklėlės „Crumble and Bake“. Tai buvo mėgstamiausias Džošo desertas: trys sluoksniai puraus šokoladinio biskvito, apibarstyti karamelės gabaliukais ir pertepti tamsaus šokolado kremu. Jis leisdavo sau šią silpnybę tik per savo gimtadienį, bet kadangi išvyksta iš šalies visiems metams, pamaniau, jog galėtų sulaužyti šią taisyklę.

– Šitą... – Užsilipdžiau ant veido plačiausią, spinduliuojančią šypseną. – Tik nežudyk manęs, bet mums dar reikia užsukti į kepyklėlę.

– Ne. Mes ir taip vėluojam. – Aleksas sustojo užsidegus raudonam šviesoforo signalui.

Mes jau parsiradome į civilizaciją. Per lietu, tykštantį ant langų, įžiūrėjau neryškius kavinių „Starbucks“ ir „Panera“ kontūrus.

Mano šypsena nevirptelėjo.

– Bet čia visai netoli. Užtruksim daugiausia penkiolika minučių. Tik įbėgsiu ir paimsiu Džošo tortą. Žinai, tą „Šokoladinę mirtį“, kurį jis taip mėgsta? Jis visus metus praleis Centrinėje Amerikoje, ten nėra kepyklėlių „Cumble And Bake“, o jis išvyks po dviejų dienų, tai...

– Baik.

Aleksas pirštais apgniaužė vairą, o mano šelstantis, hormonų paveiktas protas užsikirto ties viena mintimi: kokie jie gražūs. Gal visai pakvaišau, nes kieno gi gražūs *pirstai*? Bet *jo* buvo gražūs. Fiziškai jis *visas* buvo gražus. Nefrito žalumo akys, lyg ledyno atskalos blyksinčios iš po tamsių antakių; aštri smakro linija ir elegantiški, iškilūs skruostikauliai; lieknas kūnas ir tankūs šviesiai rudi plaukai, kurie kažkaip sugebėjo atrodyti vienu metu ir išsitaršę, ir tobulai suguldyti į savo vietas. Jis panėšėjo į Italijos muziejuje atgijusią statulą.

Man baisiai knietėjo sušiaušti jam tuos plaukus, kaip vaikui, kad nebeatrodytų toks tobulas, nes tai gerokai erzino visus mus, paprastus mirtinguosius, bet mirti visai netroškau, tad laikiau rankas tvirtai susidėjusi ant kelių.

– Jeigu nuvešiu į tą kepyklą, ar liausiesi kalbėjusi? – Jis aiškiai gailėjosi sutikęs atvažiuoti manęs paimti.

Mano šypsena paplatėjo.

– Jeigu taip nori.

Jo lūpos virto siauru brūkšniu.

– Puiku.

Valio!

Eva Čen – vienas.

Aleksas Volkovas – nulis.

Privažiavus kepyklėlę, atsisegiau saugos diržą ir, kai jau buvau beveik išlindusi iš automobilio, Aleksas čiupo man už rankos ir trūktelėjo atgal ant sėdynės. Jo prisilietimas visai nebuvo ledinis, kaip tikėjausi. Jis degino, svilino kiaurai odą ir raumenis, kol pajutau jo kaitrą giliai pilvo gelmėse.

Sunkiai nurijau seiles. *Kvaili hormonai.*

– Ką? Mes jau vėluojame, tuoj užsidarys.

– Šitokia negali ten eiti. – Abipus jo lūpų kampučių įsiremė kažkokia vos juntama nepritarimo užuomina.

– Kokia šitokia? – paklausiau sutrikusi. Vilkėjau marškinėliais ir džinsais, nieko skandalingo.

Aleksas kryptelėjo galva į mano krūtinę. Pažvelgiau žemyn ir pasibaisėjusi sucipau. Mano marškinėliai! Balti. Šlapi. Permatomi. Ne šiaip truputėlį permatomi, kad gerai išžiūrėjęs *gal* pamatytum liemenėlės kontūrus. Viskas kaip ant delno. Raudoni liemenėlės nėriniai, sukietėję speneliai – ačiū oro kondicionieriui, – visi reikalai.

Susikryžiauvau rankas ant krūtinės, mano skruostai su liepsnojo liemenėlės spalva.